

EL COMERÇ DE PELLs NATURALs, ENTRE LA
POLÈMICA I L'ECOLOGIA

Una pell sota sospita

El comerç de pells naturals ha esdevingut, des de fa bastants anys, una qüestió polèmica. Abolicionistes i pelleters defensen les seues postures, tots adduint raons ecològiques. Alguns dissenyadors de moda han començat a llançar abrics sintètics.

Carles Gàmez

Això diu que eren dues dames. L'una diu a l'altra: «¿Saps?, a partir d'ara solament portaré abrics de pells sintètiques». L'altra li contesta: «¿I com sabrà la gent que es tracta de pells artificials?» «Aquest és el meu problema perquè ningú s'ho creurà», va respondre la dama amb aspiracions ecologistes.

Un problema més o menys semblant plantejava la baronessa Thyssen, l'eterna Tita Cervera, arran d'una entrevista. L'ex-companya de Tarzan acabava d'ingressar en el club de les anticonsumidores de pells naturals, un grup que compta amb clients tan honorables com l'actual senyora de l'Aga Khan, les actrius Anouk Aimée i Julie Christie, la princesa Diana de Gal·les, i fins i tot una figura com la reina d'Espanya, donya Sofia, la qual mai ha vestit amb un abric de pell en públic.

La polèmica no és nova. Tot i això, sens dubte han estat els darrers anys quan el tema ha cobrat més virulència, i entre els abolicionistes i els consumidors s'ha obert una guerra permanent.

Segurament una de les campanyes que més ha sensibilitzat l'opinió pública fou l'encetada pel grup ecologista britànic Lynx. Amb l'ajuda del famós fotògraf David Bailey, l'associació rodava un espot publicitari sobre una desfilada de moda de pell. De sobte, les sofisticades models comencen a veure eixir de les seues pells rajos de sang que esguiten l'auditori, que es mira amb cara d'horror l'espectacle. Al mateix temps s'insereixen una sèrie d'imatges sobre animals caçats en

Ramon Raventós, pelleter*

Vostès, els pelleters, reben atacs per tots costats... —Bàsicament reben tres tipus d'atacs, inspirats per filosofies completament diferents. Un és l'atac que ve del sector més àcrata, que s'oposa a tot el que significa luxe i consumisme.

Un altre atac ve del sector ecologista. El tercer grup del qual reben atacs, i el més sorollós, encara que no el més nombrós és el dels defensors dels drets dels animals.

—L'ecologista, ¿amb quina raó el pot convèncer?

—Als ecologistes jo els diria que disposen de mala informació. Tot el que es fanatitza s'exagera. Els ecologistes sempre van buscant raons per les quals el món ja no és tan verd, ni tan poblat de bèsties, ni tan bonic com fa mil anys. Consideren que s'estan utilitzant pells que abans eren d'animals vius i que ningú no té dret a matar. Arribats a aquest punt el que està clar és que ells tenen una mala informació.

Actualment, les pells que consumeix el pelleter o són de granja o són pells salvatges originàries de països nòrdics, rics i civilitzats i amb la més gran consciència ecològica del món. A Canadà, per exemple, els trampers cacen durant un parell de mesos a l'any. De manera absolutament regulada.

—Queden els defensors dels drets dels animals...

—Denuncien que en les explotacions de cries d'animals destinats a la comercialització de la seva pell, aquests animals estan en unes condicions mínimes de salubritat i de felicitat, perquè estan tancats en gàbies. És fàcil demostrar el contrari. Qualsevol viver d'animals de pèl està pensat per produir un pèl millor, a ser possible, que el d'un animal en estat salvatge. Un animal que en captivitat té una bona pell, un bon pèl, d'entrada es té la seguretat que disposa d'una salut excel·lent, i a més té un tipus determinat de felicitat. Salut i felicitat van lligades.

—¿Com s'explica que hi hagi tantes organitzacions que defensen arguments contraris al sector que comercialitza la pell natural dels animals salvatges?

—Són associacions amb una entitat econòmica poc important però que reben unes ajudes importants.

—¿De qui?

—De les empreses fabricants de pells sintètiques, dels derivats del petroli. Aquests sí, que són els que contaminen. I són els que financen les organitzacions.

—¿En té proves?

—Tinc documents suficients. I hi ha una milionada en joc en tot el tema de la pell falsa. I la millor manera és atacar la pell natural. □

Josep-Ma. Pasqual

*Pelleter i membre de l'Associació de pelleteries

La mort no és bella*

El problema de l'ús de les pells no està en el fet que es tracte d'espècies protegides o no, sinó en el sofriment que s'infligeix a milers d'animals per a una cosa que no necessitem.

Està justificat fer servir animals per a alguna cosa indispensable a l'home, sempre que s'utilitzi la tècnica que menys mal els procure. Però fer-los servir per a coses supèrflues i, a més, causant-los danys intensos, això no té cap justificació.

Si mengem vedella, vaca o conill, el fet d'utilitzar-ne després les pells per a objectes com carteres, abrics o sabates és totalment coherent, perquè n'aprofitem el cos sencer. Però ¿qui menja ací carn de foca, visó, guineu o llúdria? Es clar que ningú que en gaste les pells.

Per entendre el problema cal saber interpretar les xifres. Si es diu que per a un abric fan falta quaranta peces, ¿realment en sacrificuem només quaranta? No. En la captura moren altres animals que no interessen per a aquest fi, com ara gossos, etc., d'altres n'escapen ferits, i alguns dels capturats deixen cries que irremediablement moriran.

També tranquil·litza pensar que molts es crien en granges, però cal pensar que la cria està només enfocada a aconseguir la quantitat i qualitat de pells desitjada pel públic, i no pel bé de l'animal. Per aconseguir cert tipus de color o de pelatge i que tots els abrics siguin perfectes, se sotmet els animals a una alimentació, temperatures i condicionaments externs determinats. I la granja no és com la dels contes al sol i aire lliure (que ja no les disfruten ni les gallines), sinó de cria intensiva, tancats en gàbies des que naixen.

¿Quina bellesa pot ja conferir-nos portar a sobre un cos mort d'un animal que ni sabem quant va sofrir fins arribar a nosaltres? Els animals no són perquè l'home els mate quan li plaga: uns per caçar els diumenges, altres per arrancar-los els ullals o les banyes o per posar-nos la seva pell... Tot el que signifiqui matar o causar sofriment a un altre ser viu hem de meditar-ho bé. No hem d'oblidar que les més grans crueltats de la història van ser considerades alguna cosa normal fins que s'eradicaren (com el tràfic d'esclaus), i ara ens avergonyim en recordar-les. Encara estem a temps de no cometre més errors com aquests, i és el moment d'alliberar els animals de l'esclavatge inútil a què els sotmetem. És una decisió que hem de prendre com més aviat millor. □

Susana Menor

*Presidenta de l'Associació per a la Defensa dels Drets de l'Animal-València

trampes. L'espot televisiu, fins i tot per als esperits més impertorbables, resultava espantós. Els pel·leters contraatacaven acusant l'anunci de manipulador, al·legant que l'espot havia estat sufragat pels fabricants de pells sintètiques.

I Brigitte va crear les foques

Indubtablement ha estat l'estrella francesa, Brigitte Bardot, una de les figures més carismàtiques i publicitàries en la defensa dels animals. Fa uns anys, juntament amb l'organització Greenpeace, l'actriu es traslladà al nord de Canadà per denunciar la matança de bebès foques. La indústria pel·letera, majoritàriament la canadenc i la noruega, ha estat la responsable de la mort de milers de foques per proveir el mercat internacional. La mort de l'animal s'efectua només naixen per aconseguir la seua pell blanca —*whi-*

tecoat— ja que a les poques setmanes comencen a mudar-la. Per no fer malbé la pell, els caçadors colpegen el crani de les foques fins que les maten.

La companyia dirigida per l'ex-sesymbol es veuria recompensada amb la prohibició en tota la Comunitat Europea d'importar pells de cries de foques de Grenlàndia i foca crestada, a excepció de la provinent dels pobles inuits (esquimals), per als quals la caça és el seu mitjà de vida tradicional. La mateixa organització Greenpeace obrí un debat intern per a discutir el tema, ja que la seua campanya anti-comerç de pells atacava el mode de vida dels pobles nadius de Canadà, Alaska i Grenlàndia.

Però no han estat solament les foques objecte d'especial atenció ecològica. Així, mentre el Parlament Europeu aprovava una proposta que prohibirà l'entrada en la CEE de productes derivats dels cangurs, finalment

s'abstenia d'imposar cap veto a la importació d'aquests productes. La pell del cangur és utilitzada, sobretot, per a la indústria del calcer, i Itàlia n'és un dels principals consumidors.

Avui, la imatge d'una *star* o *starlette* enfundada en pell de lleopard, a més de ser de mal gust, seria reprovada per tots. No passava això durant els anys seixanta i setanta, quan Jayne Mansfield era capaç d'aparèixer en un bikini de pantera, o Sophia Loren amb un abric de jaguar. Per a posar fi a aquesta i altres situacions, en la primavera de 1973 es reunien a Washington els representants de 80 països per a elaborar un tractat sobre comerç internacional amb espècies animals i vegetals amenaçades. Espanya s'adheria el 1986 amb un vot de reserva respecte a la caça de balenes. Altres països com l'URSS faran les seues excepcions envers animals com la llúdria, el llop, el linx o la balena.

Enedina Lloris.

Marta Ferrusola.

Guillermina Motta.

Tinc abric de pell, però...

1. ¿Està a favor o en contra del comerç de pells naturals per a vestir? 2. Darrerament alguns dissenyadors han llançat al mercat abrics i peces de pell sintètiques com a solució ecologista. ¿Vostè estaria disposada a vestir-ne? 3. ¿Té vostè algun abric de pell natural?

Enedina Lloris. Soprano

1. Tot és relatiu. Estic en contra de la caça, de matar els animals en llibertat. Però estic a favor de les pells naturals si estan fetes amb animals de granja.

2. Jo me'n posaria segons com fóra la qualitat de la imitació.

3. Sí, en tinc alguns. Dos abrics, un de borrec, un altre de guineu i una peça de visó.

Marta Ferrusola

Perdoneu-me, però com que sé que sóc

polèmica en aquesta qüestió, preferiria no haver d'opinar.

Guillermina Motta. Cantant

1. Totalment en contra.

2. Els conec, però no sé si abriguen. Jo, si hagués d'anar a un país de clima fred, me'n posaria un, i si no abriguessin prou, com que m'agraden molt els abrics de llana —i no de llana d'animal— vestiria un d'aquests.

3. Per raons discogràfiques l'any 1972 vaig haver de posar-me'n un per a la portada d'un disc, que em sembla recordar

que era de mico. Però des que vaig saber com es fa un abric, ja mai més.

Lola Gavarron. Escriptora i periodista de moda

1. Jo crec que la polèmica és molt vella, jo personalment estic a favor de l'ús de pells naturals. ¿La raó principal? Perquè em semblen bellíssimes.

2. Jo assenyalaria que des de l'estat primitiu de la pell als resultats finals d'un abric ben elaborat, hi ha un treball molt meritori, quasi artístic.

3. Tinc abrics de pells naturals, i altres peces forrades amb pell artificial.

Avui, la major part de les pells utilitzades en pelletteria provenen de granges, encara que també continuen fent servir el sistema de trampes. Una de les més utilitzades és la trampa Conibear, que actua trencant la columna vertebral de l'animal quan aquest fa que es dispare l'artefacte. Els defensors d'aquest tipus de mètodes es justifiquen declarant que no és possible concebre un control adequat d'existències d'animals sense la captura amb trampes.

Un 80 per cent de les pells que es fan servir tenen el seu origen en animals de granja, com el visó —un 60 per cent—, guineu —un 30 per cent— i altres espècies: gibelins, furons, astracans, xinxilles, conills, gats domèstics, etc. Per als pelleters aquesta cria planificada no posa en perill les espècies. Segons ells, els animals de granja han fet que la captura d'espècies salvatges es redueixca considerablement.

Un dels punts censurats de la cria són els mètodes que s'utilitzen per a matar els animals. Mentre que per als visons es fan servir injeccions de barbitúrics, inhalació de monòxids de carboni o el desnucat, les guineus moren amb descàrregues elèctriques en la boca i l'anus.

Un abric de disseny i ecologista

¿Qui posseeix una peça de pell haurà de sentir-se culpable d'actuar contra la natura? Avui es poden contemplar dues filosofies: d'una banda, els animalistes, que anteposen inflexiblement els drets inqüestionables dels animals. De l'altra, més conciliadors, els conservacionistes, que, malgrat declarar-se en contra de qualsevol tipus de dolor als animals, lluiten sobretot contra l'extinció de les espècies només en perill.

Segurament per tot això, alguns dissenyadors de moda han posat la seua mirada en el mercat sintètic. Els *objectors de pells* han vist com en els darrers anys es posaven a la venda una sèrie d'abrics realitzats amb pells artificials, i el reclam de noms com Valentino o *l'enfant terrible* de la moda italiana, Moschino. Com declarava Giorgio Armani, una de les figures indiscutibles del *Made in Italy*: «L'amor pel luxe no ha d'actuar contra l'amor als animals.»

Darrerament, davant aquest concepte tradicional de la pell com a sinònim de luxe, alguns estilistes i fabricants tracten de presentar una *nova pell*: mai més l'abric com a símbol de conquesta o estatus social, sinó com a expressió d'una elegància oberta, com una peça més del guardaroba, llevant-li el seu caràcter emblemàtic. Malgrat que sorgeixca sota sospita. □

Colita.

Marta Pessarrodona.

Teresa Gimpera.

Clementina Ródenas.

Colita. Fotògrafa

1. Absolutament en contra de tot el que signifiqui matar un animal per a vestir, i menys en països mediterranis com el nostre. Jo no dic que als països nòrdics o llocs de molt de fred com Alaska ho facin, però aquí això no s'entén.

2. Em sembla perfecte. Cal anar cap a la pell artificial. Jo, personalment, els prefereixo. I ara em ve a la memòria que fa bastants anys, a Itàlia, Gina Lollobrigida va protagonitzar un gran escàndol, quan va assistir a una festa amb un abric de lleopard i fou increpada fortament per una bona part del públic. Em sembla que està bastant escarmentada.

3. Abric de pèl llarg, no en tinc cap. Això sí, tinc un abric de pell de corder, això que se'n diu canadenc. No tinc perquè justificar-me, perquè de la mateixa

manera que me'n menjo la carn, n'aprofito la pell. És molt diferent als animals salvatges.

Marta Pessarrodona. Escriptora

1. En contra. Cada dia em sento més ecologista.

2. Sí, sí que hi estaria disposada.

3. Sí, en tinc un de l'època en què no em preocupaven tant els temes ecologistes, i també perquè he viscut a països bastant freds. Ara bé, actualment no me'ls poso, en part perquè s'han fet vells, i també perquè no vull donar exemple.

Teresa Gimpera. Actriu

1. Pronunciar-me així, tan taxativament, no vull.

2. Perquè tot és d'animals; el que mengem, les sabates que calcem... Ara, com

els animals es crien en granja, el plantejament ja és diferent. Jo sóc amant dels animals, crec que s'han de protegir, però des del punt de vista de peça d'abric no hi ha res com la pell, i bé que ho saben els esquimals.

2. Si m'agradés molt el model, potser sí. Però en principi no en sóc partidària.

3. En tinc un de visó i un altre de ratmusqué. Tots dos són de granja.

Clementina Ródenas. Alcadesa de València

1. En principi, si no és que són espècies a extingir no estic en contra, encara que reconec que s'han comès moltes salvatjades.

2. Sempre que m'agrade el disseny i sobretot, abrigue.

3. Sí, en tinc un de pèl llarg de fa molts anys. □